

CINC POEMES

Manuel Castaño

LA GRAN ADHESIÓ

A vegades cal entornar-se a casa
a curar les ferides de la ingratitud,
a mirar de comprendre que el desordre
és inherent a tot, i que l'ambició
no pot mai ser més forta que els obstacles.
A vegades, però, no n'hi ha prou d'esperar
que vinguin a retreure't el rebuig,
el gran rebuig que no va ser deslliurament
sinó una retirada amb poca traça,
d'interioritzar el desfet de mals tractes,
i cal reprendre el camí deposat
i on et van impedir de seguir, imposar-te,
pequè tan teva com els guanys, la lluita
ja et donarà el sentit que no té el teu rebuig.

SOM ELS MÉS SAVIS

Vam defugir els llocs on ens podien fer aprendre
a viure desoladament i no crear problemes
ni els finals de setmana ni els aniversaris,
a ben collar el cargol assignat de la gran màquina;
vam evitar les proves de capacitat,
les llargues cues per aconseguir seients
a prop de l'escenari, les xafarderies
de les revistes, els horaris fixos...
I vam fer tard al festí dels feliços;
no fèiem res, no ens esmentaven els annals,
ens van tancar les portes —això no pot ser,
ens deien, heu de canviar— on no vam trucar mai.
Però allò que vam aprendre no els ho podem dir;
no els podem dir que vam aprendre —llavors que ells
en feien via a fer camí— que no volíem ser dels seus,
que érem d'una altra mena, afortunadament;
no els podem dir que van tenir també,
a la manera nostra, l'oportunitat
de no ser com som ara —si ho diguem,
rebrem amb el silenci un gran menyspreu
i cap interrogant—, no els podem dir res més
que paraules banals com les que diuen.

OVIDI EMPRÈN UNA RETIRADA TÀCTICA

Al Cèsar li desplauen els meus versos—
 no voldria pensar que se'ns fa vell.
 Perquè són frívols i el jovent s'exalten
 i hi troben bons consells per estimar-se,
 per això li desplauen. És que pensa
 que els meus escrits han fet que gaires nois
 oblidin el pudor i descobreixin
 les ordres més plaents de la natura,
 i que si jo no hi fos res no en sabrien?
 No voldria pensar que se'ns fa vell,
 l'invicte Cèsar, que m'ha fet saber,
 per mitjancers, que val més que no doni
 arguments incitants a la luxúria.
 (Massa poder em sembla que em suposa!)
 Deu tenir els seus motius, no se m'escapen,
 però que els vells costums es recuperin
 i fonamentin la seva política
 no crec que impliqui que el jovent no riguin
 ni que els meus versos s'hagin de cremar.
 Amb tot, què sé del govern de l'imperi?
 M'entretindré, i espero que li agradi,
 fent el relat de les festes que Roma
 ha instituït en honor dels seus déus,
 i amb poemes o sense, que ningú
 no destorbi el govern dels nostres cossos.

SOBRE LA POLS I LA CENDRA

Vull emparar-me en vós, que sou la llibertat
 que somio i els somnis on sóc lliure.
 El meu mal ve de lluny, fa molt que no us dic res—
 pateixo i vós no hi sou —perquè sou vida—
 i veig la mort com un interrogant que esclafa
 i visc en un silenci que em tortura.
 No es pot parlar de vós, però amb vós, podria?
 Hi ha lloc per al que ha vist el temps de l'odi,
 l'horror dels impotents enfront del dret dels grans,
 i el desconcert davant de la injustícia?
 Puc, des del meu exili, disposar la veu
 cap a la meva pàtria perduda,
 o haig de callar com qui no sap dir res i perdre'm
 en solituds desolades per sempre?
 Sé que de vós em va arribar força i amor:
 no sé com he perdut aquell lligam.
 Guieu-me vós i que confii; rescateu-me
 dels enemics, que dec ser només jo.
 Tancat en mi què tinc, què valc? Hi ha lloc per mi
 si tinc coratge, si refaig l'acord?
 Tindrà sentit, així, el dia que vaig néixer
 i esperaré de vós el do que salva.

RESSACA

Deixa'm les ombres del teu cos
 difoses cap al tard en tots els meus racons;
 que resti, a més a més, la contrafuga
 d'aquell encís que l'entrellum va disposar
 per l'últim bes. I deixa'm, sí,
 deixa'm alguna espurna del desig
 que complagudament vares atreure,
 els ulls per la tendresa devastats
 i els mots encesos en un bleix indoblegable.
 Quan ets lluny de la nit que afronto sol
 i haig d'ignorar que el teu alè no m'envaeix,
 deixa'm amb els meus somnis, amb l'escuma
 que resta de la nostra onada ja esvaïda.